

zaprt skoro osem let; potem pa je obljubil, da bode hodil na dolžno tlako, in izpustili so ga.

Upor je bil seveda zadušen s tem, da so bili zaprti največji nemirneži, ki so podpihovali ostale kmete. Na novo so se oglasili ti s svojimi pritožbami l. 1757.; vendar tedaj ni bilo večjih nemirov, ker so se že dne 13. marcija 1758. l. zavezali v dolžno tlako z reverzom, katerega so jim pretolmačili tudi na slovenski jezik (in Craine-rische Sprach).

Ponavljali so se upori l. 1781. Najbrže so kmetje slišali kaj o nameravanih ljudomilih preosnovah cesarja Jožefa II. in, misleč, da so že pravnomočne, in da je popolnoma odpravljena tlaka i. t. d., so se znova začeli pravdati s svojo gosposko. Seveda je bil ves njih trud brezuspešen. Največji rogovilež je bil takrat Luka Drmastija iz Št. Valburge pri Smledniku. Šel je celo trikrat na Dunaj, pritožit se k cesarju, l. 1781., l. 1782. ob času, ko je bil papež na Dunaju, in l. 1783. Toda zadnji pot se mu je godilo slabo; pripravili so ga in po odgonu poslali v domovino. Vendar je šel še enkrat, l. 1786., k cesarju v tabor pred Ptujem. Posrečilo se mu je res, da je prodril do Jožefa II., in ta mu je baje rekel: »Le vstani, dobiš vse, kar ti gre!«

Zadnjič so se pokazale iskre upora v Smledniku ob prihodu Francozov na Kranjsko l. 1797. Toda takrat je bila napočila podložnikom že zora lepše prihodnjosti, čeprav naredbe Jožefa II. niso obrodile vsega onega sadu, katerega je bilo pričakovati od njih.

Leto 1848. je naposled popolnoma pometlo ostanke srednjeveških nazorov in naprav ter tudi kmetu podelilo one pravice, za katere se je moral boriti toliko in toliko let.



Vrabci.

Pred oltar sta baš stopila,
Bledih je nevesta lic.
Venca nima nič na glavi . . .
Nič ni svatovskih družic.

Prišel gledat je poroko
Radovedni vaški svet;
Polna cerkev ženk je starih,
Polna mladih je deklet.

»Celi vasi je sramota,
Da brez venca v zakon gre!
Nam pa tega ni se bati . . .«
Vsa dekleta govore.

Čivkajo po strehah vrabci:
»Ej, to same so laži!
Znana vas nam vsa je vaša,
Vemo, kaj se vse godi!«

I. N. Resman.

